

Когато лодката минала покрай върбитѣ, които отъ дълги години пазили острова като стража, тѣ прѣснали листата си върху нея, като че искали да ѝ кажатъ: „Сбогомъ“! Бавно, бавно се движела лодката. Блѣдниятъ мѣсецъ отгорѣ, и той надникналъ да види, като прѣзъ сълзи.

Но Дамата отъ Шалотъ не виждала нищо. Съ устременъ, замъгленъ погледъ тя лежала и пѣла послѣдната пѣсень, която имала да изпѣе. Вѣтърътъ носилъ тая пѣсень къмъ брѣга. Нѣколко минувачи изъ пѣтя се спрѣли и съсъ страхъ се вслушали въ тая тѣжна, погребална пѣсень.

като забѣлѣзвали въ нея мрѣтвата княгиня, всички се отдрѣпвали и тревожно се запитвали: „Коя ли може да бжде? И каква ли е била нейната сѣдба?“

Лодката все плувала. Тя стигнала въ залива, гдѣто милостиви рѣцѣ я изтеглили на брѣга и я прѣвързали съ вѣже. И когато всички се приближили, видѣли на носа на лодката написано: *Дамата отъ Шалотъ*. Като прочели това, всички изтрѣпнали. Тѣ разбрали, че това е прѣлестната княгиня, която отъ дълги години била затворена въ мрачния замѣкъ на рѣчния островъ. Уплашени, тѣ се гледали единъ другъ въ очитѣ мълчаливо, защото се бояли

Лодката стига въ Камелотъ.

Все по-надолу и по-надолу плувала лодката, и ето захванала да се вижда вече отъ къщитѣ на Камелотъ. Но хората не чували никаква пѣсень, защото княгинята била вече мрѣтва. При все това, голѣмо било тѣхното любопитство да видатъ лодката, която сама се движела по водата, подъ тържествената лунна свѣтлина. Всички се трупали край брѣга да я видятъ, и,

да помислятъ какво може да означава това.

Единъ пратеникъ отърчалъ до краля.

„О, господарю, извикалъ той, ела да видишъ съ очитѣ си!“ Безъ да продума ни дума кралятъ го послѣдвалъ. За една минута веселиятъ кралски замѣкъ посърналъ. Рицаритѣ страхливо заговорили за нѣкакво магьосничество. Бързо тѣ напуснали замѣка и се отзовали